

Pintar les emocions

Lídia Masllorens, de Caldes de Malavella, crea obres de grans dimensions amb l'expressió del rostre com a protagonista

Directa, sense artifici, emotiva, la pintura és, per a Lídia Masllorens, un mitjà però també un contingut, una forma d'expressió que seria idèntica, en cas de que existís un llenguatge natural que pogués prescindir de les paraules, a una mena de fet comunicatiu essencial i deslligat de tota convenció representativa. La manera com enuncia el seu currículum és, en aquest mateix sentit, exemplar a l'hora de defugir qualsevol intent de grandiloqüència impostada: «Vaig néixer a Caldes de Malavella l'any 1967. Actualment visc a Cassà de la Selva i treballo com a professora de dibuix a l'institut de Llagostera. Vaig obtenir la llicenciatura en Belles Arts el 1991. He ampliat els estudis de pintura amb altres de fotografia, gravat, escultura en pedra i escultura de gran format». A banda d'aquesta mitja dotzena de dades objectives —és d'agrair l'absència de periples mentals destinats a maquillar existències que ben poca cosa serien sense els típics retocs de cosmètica biogràfica—, diferents exposicions avalen una trajectòria que troba el seu principal argument en la necessitat expressiva o, encara millor, en la impossibilitat —en un sentit quasi físic— de deixar de banda la pràctica de la pintura.

Aquest és el seu objectiu: Lídia Masllorens intenta traduir emocions de la manera més immediata possible fins al punt que, en els seus darrers treballs, fins i tot els pinzells han desaparegut a favor d'unes mans que són l'instrument, al cap i a la fi, que es troba en la base de tota experiència tecnològica posterior; per això pot resultar senzill imaginar-la submergint-les en els grans pots de pintura industrial que utilitza i després estampar, amb energia, una primera empremta que gràcies als moviments apresos, i també als que dicta un sentit del ritme innat, es transforma ràpidament —no hi ha espai per a la insistència— en un rostre que, malgrat tenir referents que ella explicita sense recels, vol ser tots els rostres i totes les emocions que s'hi concentren.

Potser per aquest mateix motiu ha anat deixant de banda els retrats de persones més properes i s'ha decantat per l'expressió pura continguda en alguns fotogrames d'aquella mítica

Joana d'Arc (1928) immortalitzada per Carl Theodor Dreyer gràcies als ulls —que eren com mons— de la inconmensurable Renée Falconnetti: perquè ha entès que una de les qualitats específiques de la pintura és la d'alentir el món, la de desaccelerar les imatges —en el seu cas cinematogràfiques— amb l'objectiu d'obtenir-ne un destil·lat que vol ser essència d'emocions, perfum d'emotivitat humana.

I és que, en darrera instància, Lídia Masllorens concep la pràctica de la pintura en un sentit similar al de la calligrafia nipona. El gest definitiu no és fruit de cap automatisme ni de cap forma de virtuosisme secret sinó més aviat de tot el contrari: es tracta de la concreció d'un treball previ rigorós, de la materialització d'una forma que s'ha hagut de gestar pacientment i assajar fins al paroxisme; cada pintura és la part visible d'un llarg procés basat en el diàleg obert amb la fràgil superfície de paper que aquesta fertilitza. Res és casual, malgrat que l'atzar també és un actor del procediment pictòric: el paper, explica l'artista, metaforitza la condició humana en la mesura que ha de suportar els embats poderosos de la vida tot i sa-

ber-se precari, tot i mantenir la seva integritat sense cap altra garantia que la que ofereix el temps a les coses finites.

guirà reclamant nous espais on portar a terme el seu particular flirteig osmòtic amb el paper... Creix i s'escampa com totes les coses vives.

Eudald Camps
Crític d'art

EUDALD CAMPS